



PARLAMENT EUROPEJSKI: PROCEDURY WYBORCZE

Procedury wyborów do Parlamentu Europejskiego są regulowane zarówno prawodawstwem europejskim, które definiuje przepisy wspólne dla wszystkich państw członkowskich, jak i szczegółowymi przepisami krajowymi, różnymi w poszczególnych państwach. Wspólne przepisy przewidują zasadę proporcjonalnej reprezentacji oraz określają progi wyborcze i funkcje, których nie można łączyć z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego. Wiele innych istotnych zagadnień, takich jak stosowany konkretny system wyborczy i liczba okręgów wyborczych, regulują przepisy krajowe.

PODSTAWA PRAWNA

Artykuł 14 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE); art. 20, 22 i 223 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i art. 39 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

[Akt z dnia 20 września 1976 r.](#) dotyczący wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, ostatnio zmieniony [decyzją Rady \(UE, Euratom\) 2018/994](#) z dnia 13 lipca 2018 r.

WSPÓLNE PRZEPISY

A. Zasady

W traktatach założycielskich ([1.1.1](#)) początkowo przewidziano mianowanie posłów do Parlamentu Europejskiego przez parlamenty narodowe, lecz zawarto w nich również postanowienia dotyczące powszechnych wyborów bezpośrednich. Rada wprowadziła w życie wspomniane postanowienia przed pierwszymi wyborami bezpośrednimi w 1979 r. na mocy Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyboru przedstawicieli Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich (akt wyborczy z 1976 r.). Akt ten istotnie zmienił pozycję instytucjonalną Parlamentu Europejskiego i był dokumentem stanowiącym podstawę bardziej demokratycznej Unii Europejskiej.

Traktat z Maastricht z 1992 r. ([1.1.3](#)) przewidywał, że wybory mają być przeprowadzane w oparciu o jednolitą procedurę i że Parlament Europejski ma sporządzić projekt takiej procedury, wymagający jednomyślnego przyjęcia przez Radę. Ponieważ jednak Radzie nie udało się osiągnąć porozumienia w sprawie żadnego z projektów, traktatem z Amsterdamu wprowadzono możliwość przyjmowania tzw. wspólnych zasad. [Decyzja Rady 2002/772/WE, Euratom z dnia 25 czerwca i z dnia 23 września 2002 r.](#) zmieniono odpowiednio akt wyborczy z 1976 r., wprowadzając zasadę proporcjonalnej



reprezentacji oraz określając pewną liczbę funkcji na szczeblu krajowym i unijnym, których nie można łączyć z mandatem parlamentarnym.

Ostatnie zmiany do aktu wyborczego z 1976 r. zostały przyjęte [decyzją Rady \(UE, Euratom\) 2018/994 z dnia 13 lipca 2018 r.](#), w której znalazły się przepisy dotyczące: możliwości głosowania różnymi metodami (głosowanie z wyprzedzeniem, głosowanie drogą elektroniczną, głosowanie internetowe, głosowanie korespondencyjne); progów wyborczych; ochrony danych osobowych; karalności „podwójnego głosowania” zapisanej w przepisach krajowych; głosowania w państwach trzecich; oraz możliwości wyeksponowania europejskich partii politycznych na kartach do głosowania.

Wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony ([1.1.5](#)) bierne i czynne prawo wyborcze stało się prawem podstawowym (art. 39 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).

B. Stosowanie: obowiązujące wspólne przepisy

1. Czynne i bierne prawo wyborcze przysługujące osobom niebędącym obywatelami danego państwa

Na mocy art. 22 ust. 2 TFUE „każdy obywatel Unii mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie jest obywatelem, ma prawo głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania”. Przepisy dotyczące egzekwowania tych praw zostały przyjęte [dyrektywą Rady 93/109/WE](#) ostatnio zmienioną [dyrektywą Rady 2013/1/UE](#), której art. 6 przewiduje, że „żaden obywatel Unii mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie jest obywatelem, oraz który na mocy indywidualnego orzeczenia sądu lub decyzji administracyjnej podlegającej zaskarżeniu został pozbawiony prawa do kandydowania w wyborach na podstawie prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania lub państwa członkowskiego pochodzenia, nie może wykonywać tego prawa w państwie członkowskim zamieszkania w wyborach do Parlamentu Europejskiego”.

2. System wyborczy

Zgodnie ze zmienionym aktem wyborczym z 1976 r. wybory muszą odbywać się w oparciu o zasadę proporcjonalnej reprezentacji z zastosowaniem systemu list wyborczych lub systemu pojedynczego głosu przechodniego. Państwa członkowskie mogą również zezwolić na głosowanie w oparciu o system list preferencyjnych.

Oprócz dobrowolnego minimalnego progu w rozdziale mandatów, niemogącego przekroczyć 5 % ważnych głosów oddanych na poziomie krajowym, ostatnie zmiany w akcie wyborczym z 1976 r., przyjęte [decyzją Rady \(UE, Euratom\) 2018/994](#), ustanawiają obowiązkowy minimalny próg w wysokości od 2 % do 5 % dla okręgów wyborczych (w tym dla państw członkowskich z jednym okręgiem wyborczym) obejmujących ponad 35 mandatów w tych państwach członkowskich, w których stosowany jest system list. Państwa członkowskie będą musiały spełnić ten wymóg najpóźniej przed wyborami w 2024 r.

Zgodnie z tą decyzją państwa członkowskie mogą również umożliwić głosowanie z wyprzedzeniem, głosowanie korespondencyjne oraz głosowanie drogą elektroniczną i głosowanie internetowe. W takich przypadkach muszą zapewnić w szczególności wiarygodność wyników, poufność głosowania oraz ochronę danych osobowych.



3. Niepołączalność stanowisk

Zgodnie z art. 7 aktu wyborczego z 1976 r. zmienionego [decyzją Rady 2002/772/WE, Euratom](#) mandatu posła do Parlamentu Europejskiego nie można łączyć z funkcją członka rządu państwa członkowskiego, członka Komisji, sędziego, rzecznika generalnego lub sekretarza Trybunału Sprawiedliwości, członka Trybunału Obrachunkowego, członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, członka komitetów lub innych organów utworzonych zgodnie z traktatami w celu gospodarowania środkami finansowymi Unii lub wykonywania stałych i bezpośrednich zadań administracyjnych, z funkcją członka Rady Dyrektorów, Komitetu Zarządzającego lub personelu Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz ze stanowiskiem czynnego urzędnika lub innego pracownika instytucji Unii Europejskiej lub powiązanych z nimi wyspecjalizowanych organów. Inne niepołączalne funkcje to funkcja członka Komitetu Regionów (dodana w 1997 r.) oraz funkcje członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich oraz, co najważniejsze, mandat posła do parlamentu narodowego (dodane w 2002 r.).

ZASADY PODLEGAJĄCE PRZEPISOM KRAJOWYM

Poza wspomnianymi wspólnymi przepisami zasady wyborcze podlegają przepisom krajowym, które mogą znacznie różnić się w poszczególnych państwach; system wyborczy można zatem uznać za polimorficzny system wyborczy.

A. System i progi wyborcze

Wszystkie państwa członkowskie muszą stosować system oparty na zasadzie proporcjonalnej reprezentacji. Oprócz dobrowolnego progu w rozdziale mandatów, niemogącego przekroczyć 5 % na poziomie krajowym, [decyzją Rady \(UE, Euratom\) 2018/994](#) ustanowiono obowiązkowy minimalny próg w wysokości od 2 % do 5 % dla okręgów wyborczych (w tym dla państw członkowskich stanowiących jeden okręg wyborczy) obejmujących ponad 35 mandatów. Wymóg ten musi zostać spełniony najpóźniej przed wyborami europejskimi w 2024 r.

Obecnie progi stosują następujące państwa członkowskie: Francja, Belgia, Litwa, Polska, Słowacja, Czechy, Rumunia, Chorwacja, Łotwa i Węgry (5 %), Austria, Włochy i Szwecja (4 %), Grecja (3 %) i Cypr (1,8 %). Pozostałe państwa członkowskie nie stosują żadnego progu, chociaż Niemcy próbowały to uczynić, ale w dwóch decyzjach z [2011 r.](#) i [2014 r.](#) niemiecki Trybunał Konstytucyjny uznał, że progi obowiązujące w odniesieniu do wyborów do Parlamentu Europejskiego (które wynosiły: początkowo 5 %, a następnie 3 %) są niezgodne z konstytucją.

B. Granice okręgów wyborczych

W przypadku wyborów europejskich większość państw członkowskich funkcjonuje jako pojedyncze okręgi wyborcze. Jednak w czterech państwach członkowskich (Belgia, Irlandia, Włochy i Polska) terytorium państwa jest podzielone na szereg regionalnych okręgów wyborczych.



C. Prawo do głosowania

Wiek uprawniający do głosowania wynosi 18 lat we wszystkich państwach członkowskich oprócz Austrii i Malty (16 lat) oraz Grecji (17 lat).

Udział w głosowaniu jest obowiązkowy w pięciu państwach członkowskich (Belgia, Bułgaria, Luksemburg, Cypr i Grecja): obowiązek głosowania dotyczy zarówno obywateli tych państw, jak i zarejestrowanych obywateli UE niebędących ich obywatelami.

1. Udział w głosowaniu osób niebędących obywatelami kraju przyjmującego

Obywatele Unii przebywający w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami, mają prawo do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim pobytu na takich samych warunkach jak obywatele tego państwa (art. 22 TFUE). Jednak w poszczególnych państwach członkowskich nadal występują znaczne różnice w definicji pobytu. W niektórych państwach wymaga się, aby biorący udział w głosowaniu mieli miejsce stałego zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu na terytorium wyborczym (np. Estonia, Francja, Niemcy, Polska, Rumunia i Słowenia), w innych, by obywatele zamieszkiwali na terenie danego państwa (np. Cypr, Dania, Grecja, Irlandia, Luksemburg, Słowacja i Szwecja) albo by figurowali w rejestrze ludności (np. Belgia i Czechy). Aby móc głosować w niektórych państwach (np. w Luksemburgu i na Cyprze), obywatele UE muszą również spełnić wymóg minimalnego okresu pobytu. We wszystkich państwach członkowskich obywatele innych państw UE w celu głosowania są zobowiązani do zarejestrowania się przed dniem wyborów. Terminy rejestracji różnią się w poszczególnych państwach członkowskich.

2. Udział w głosowaniu obywateli niezamieszkałych w kraju pochodzenia

Niemal wszystkie państwa członkowskie umożliwiają głosowanie w wyborach do Parlamentu Europejskiego z zagranicy. W niektórych państwach członkowskich wyborcy muszą uprzednio zarejestrować się w krajowych organach wyborczych, aby być uprawnionym do głosowania z zagranicy drogą korespondencyjną lub w ambasadzie bądź konsulacie. W innych państwach członkowskich ambassy lub konsulaty organizują głosowanie korespondencyjne. W niektórych państwach członkowskich prawo do głosowania z zagranicy przysługuje jedynie obywatelom mieszkającym w innym państwie członkowskim (np. w przypadku Bułgarii i Włoch). Ponadto większość państw członkowskich ustanawia specjalne zasady dla dyplomatów i personelu wojskowego na służbie za granicą.

Fakt, że niektóre osoby niebędące obywatelami danego państwa członkowskiego mogą głosować zarówno w kraju przyjmującym, jak i – jako obywatele danego kraju – w kraju pochodzenia, może prowadzić do nadużyć (chodzi tu zwłaszcza o podwójne głosowanie, które w niektórych państwach członkowskich jest uznawane za przestępstwo). W związku z tym ostatnie zmiany w akcie wyborczym z 1976 r., przyjęte [decyzją Rady \(UE, Euratom\) 2018/994](#), nakładają na państwa członkowskie obowiązek zadbania o to, by takie podwójne głosowanie w wyborach do Parlamentu Europejskiego podlegało skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom.



D. Prawo do kandydowania w wyborach

Prawo do kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w każdym innym państwie członkowskim zamieszkania również wynika z zastosowania zasady niedyskryminacji obywateli niebędących obywatelami danego kraju w stosunku do jego obywateli, a także z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii Europejskiej. Każda osoba będąca obywatelem Unii i niebędąca obywatelem państwa członkowskiego zamieszkania, spełniająca takie same warunki w odniesieniu do prawa kandydowania w wyborach, jak warunki przewidziane prawem tego państwa dla własnych obywateli, jest uprawniona do kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w państwie członkowskim zamieszkania, o ile nie została ona pozbawiona tych praw (art. 3 [dyrektywy Rady 93/109/WE](#)).

Poza wspólnym dla wszystkich państw członkowskich wymogiem posiadania obywatelstwa jednego z państw członkowskich UE warunki różnią się w zależności od państwa. Nikt nie może kandydować w tych samych wyborach w więcej niż jednym państwie członkowskim (art. 4 [dyrektywy Rady 93/109/WE](#)). Minimalny wiek uprawniający do kandydowania w wyborach wynosi 18 lat w większości państw członkowskich, z wyjątkiem Belgii, Bułgarii, Cypru, Czech, Estonii, Irlandii, Litwy, Łotwy, Polski i Słowacji (21 lat), Rumunii (23 lata) oraz Włoch i Grecji (25 lat).

E. Zgłoszenia kandydatów

W niektórych państwach członkowskich kandydatów mogą wyznaczać wyłącznie partie polityczne i organizacje polityczne. W innych państwach członkowskich kandydaci mogą się zgłosić, jeżeli uzyskają wymaganą liczbę podpisów lub poparcie wymaganej liczby wyborców, a w niektórych przypadkach wymagane jest także zdeponowanie pewnej kwoty.

W [decyzji Rady Europejskiej \(UE\) 2018/937](#) z dnia 28 czerwca 2018 r. ustanawiającej skład Parlamentu Europejskiego przewidziano sposób przydziału mandatów, o których mowa w art. 14 ust. 2 TUE, przy zastosowaniu zasady „degresywnej proporcjonalności” ([1.3.3](#)).

F. Termin wyborów

Zgodnie z art. 10 i 11 aktu wyborczego z 1976 r. po ostatnich zmianach wybory do Parlamentu Europejskiego odbywają się w tym samym okresie, od czwartku rano do następującej po nim niedzieli. Dokładny dzień i godzinę ustala każde państwo członkowskie osobno. W 1976 r. Rada, stanowiąc jednomyślnie, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego, wyznaczyła okres wyborczy w celu przeprowadzenia pierwszych wyborów w 1979 r. Od 1979 r. kolejne wybory odbywały się w odnośnym okresie ostatniego roku pięciolecia, o którym mowa w art. 5 aktu wyborczego ([1.3.1](#)).

W przypadku wyborów w 2014 r. decyzją z 14 czerwca 2013 r. Rada przesunęła ich termin (ustalony wstępnie na czerwiec) na dni 22-25 maja, aby uniknąć sytuacji, w której wybory wypadłyby w dni wolne z okazji Zielonych Świątek. Zastosowała w tym celu przepis art. 11, który stanowi, że: „Jeżeli przeprowadzenie wyborów w tym okresie okaże się niemożliwe, Rada, stanowiąc jednomyślnie, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, wyznaczy, nie później niż rok przed końcem okresu pięciu lat, o którym mowa w artykule 5, inny okres wyborczy nie późniejszy niż dwa miesiące przed lub



jeden miesiąc po okresie wyznaczonym zgodnie z poprzednim akapitem”. Kolejne wybory mają się odbywać w odnośnym okresie ostatniego roku pięciolecia (art. 11 aktu wyborczego z 1976 r.). Zgodnie z tą zasadą wybory w 2019 r. odbyły się w dniach 23-26 maja.

G. Możliwość dokonania przez głosujących zmiany w kolejności kandydatów na listach wyborczych

W większości państw członkowskich głosujący mogą oddawać głosy w systemie preferencyjnym w celu zmiany kolejności nazwisk kandydatów na liście wyborczej. Jednak w sześciu państwach członkowskich (Niemcy, Hiszpania, Francja, Portugalia, Węgry i Rumunia) listy są zamknięte (nie ma możliwości głosowania preferencyjnego). Na Malcie i w Irlandii wyborcy porządkują nazwiska kandydatów według własnych preferencji (pojedynczy głos przechodni).

H. Obejmowanie mandatu w związku z wakatem w trakcie kadencji

W niektórych państwach członkowskich wakujące mandaty obsadza się pierwszymi niewybranymi kandydatami z tej samej listy (po ewentualnym dostosowaniu odzwierciedlającym liczbę głosów uzyskanych przez pozostałych kandydatów). W innych państwach członkowskich wakujące mandaty przydziela się zastępcom, a jeżeli nie ma zastępców, decydującym kryterium jest kolejność kandydatów na listach. W jeszcze innych państwach członkowskich posłowie do PE mają prawo zasiąść ponownie w Parlamencie Europejskim, jeżeli powód ich ustąpienia z mandatu nie jest już aktualny.

ROLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Od lat 60. ubiegłego wieku Parlament Europejski wielokrotnie zajmował stanowisko w kwestiach prawa wyborczego, a także przedstawiał projekty zgodnie z art. 138 Traktatu WE (obecnie 223 TFUE). Brak prawdziwie jednolitej procedury wyborów do Parlamentu Europejskiego świadczy o trudnościach w zharmonizowaniu różnorodnych tradycji krajowych. Przewidziana w traktacie z Amsterdamu możliwość przyjęcia wspólnych zasad tylko częściowo umożliwiła przezwycięzenie tych trudności. Nie zrealizowano jeszcze ambitnych założeń zapisanych w art. 223 TFUE, polegających na przyjęciu jednolitej procedury wymagającej zgody Parlamentu Europejskiego. Niezmienne starania Parlamentu, by unowocześnić wspólną procedurę wyborczą i nadać jej europejski wymiar, doprowadziły do przedstawienia w 1997 r. projektu jednolitej procedury wyborczej. Jej istotę zawarto w decyzji Rady z 2002 r. W dniu 11 listopada 2015 r. Parlament Europejski przyjął [rezolucję](#) w sprawie reformy prawa wyborczego Unii Europejskiej. W ramach tej inicjatywy ustawodawczej Komisja Spraw Konstytucyjnych zaproponowała zmiany do aktu wyborczego z 1976 r. w celu uczynienia wyborów europejskich bardziej demokratycznymi i w celu zwiększenia uczestnictwa obywateli w procesie wyborczym. Poprawki zaproponowane przez Parlament zostały częściowo przyjęte i włączone do decyzji Rady (UE, Euratom) 2018/994 z dnia 13 lipca 2018 r. Rada nie mogła jednak zgodzić się na propozycję Parlamentu dotyczącą ustanowienia wspólnego okręgu wyborczego oraz wyznaczania głównych kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji.



Zgodnie z rezolucją z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie składu Parlamentu Europejskiego Parlament zagłosował za tym, by po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z UE zmniejszyć liczbę europosłów z 751 do 705, a część zwolnionych mandatów rozdzielić między nieco niedoreprezentowane kraje UE (1.3.3). W dniu 22 listopada 2012 r. Parlament Europejski przyjął [rezolucję](#), w której wezwał europejskie partie polityczne do wysunięcia kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej w ramach kampanii wyborczej z 2014 r., aby wzmocnić polityczną legitymację zarówno Parlamentu, jak i Komisji. Takie rozwiązanie wprowadzono przed wyborami w 2014 r. i to wówczas po raz pierwszy o to stanowisko ubiegali się główni kandydaci partii. Ostatecznie, w wyniku wspomnianych wyborów z 2014 r., Parlament Europejski wybrał w dniu 22 października 2014 r. jednego z kandydatów, Jeana-Claude'a Junckera, na przewodniczącego Komisji. W [decyzji z dnia 7 lutego 2018 r.](#) w sprawie przeglądu porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską Parlament stwierdził, że jest gotów odrzucić każdego kandydata na przewodniczącego Komisji Europejskiej, który nie zostanie wyznaczony jako [główny kandydat](#) („Spitzenkandidat”) przez którąś z europejskich partii politycznych przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2019 r. Jednak po wyborach w 2019 r. na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej została wybrana Ursula von Leyen, która nie była głównym kandydatem.

W 2003 r. wprowadzono system finansowania europejskich partii politycznych, który umożliwia również tworzenie fundacji politycznych (1.3.3) na szczeblu UE (rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 uchylone i zastąpione [rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE, Euratom\) nr 1141/2014](#) z dnia 22 października 2014 r. w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych). Rozporządzenie z 2014 r. zostało ostatnio zmienione w następstwie [rezolucji Parlamentu z dnia 15 czerwca 2017 r.](#) w sprawie finansowania partii politycznych i fundacji politycznych na szczeblu europejskim. W trosce o właściwe wykorzystanie środków publicznych na finansowanie europejskich partii i fundacji politycznych na podstawie [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE, Euratom\) 2018/673](#) z dnia 3 maja 2018 r. w rezolucji tej ukazano niedoskonałości tego systemu związane z poziomem współfinansowania i z możliwością członkostwa posłów do PE w wielu partiach.

Ostatnie wydarzenia ukazały potencjalne zagrożenia dla procesów wyborczych i demokracji, jakie może nieść komunikacja w Internecie (manipulacja danymi osobowymi w kontekście wyborczym). Aby zapobiec niezgodnemu z prawem wykorzystywaniu danych osobowych, całkiem niedawno przyjęto nowe zmiany do rozporządzenia z 2014 r. w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych ([rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE, Euratom\) 2019/493](#) z dnia 25 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1141/2014 w odniesieniu do procedury weryfikacji dotyczącej naruszeń przepisów o ochronie danych osobowych w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego). Nowe przepisy uzgodnione przez Parlament i Radę mają chronić proces wyborczy przed kampaniami dezinformacyjnymi w internecie, w których nadużywa się danych osobowych wyborców. Umożliwiają one także nakładanie sankcji finansowych na europejskie partie i fundacje polityczne, które



świadomie wpływają lub usiłują wywierać wpływ na wynik wyborów europejskich, wykorzystując naruszenia przepisów ochrony danych.

Ponadto w następstwie rezolucji Parlamentu z dnia 15 czerwca 2017 r. w sprawie platform internetowych i jednolitego rynku cyfrowego, w której Parlament wezwał Komisję do zbadania możliwości interwencji ustawodawczej w celu ograniczenia rozpowszechniania fałszywych treści, w kwietniu 2018 r. Komisja wydała [komunikat](#) zatytułowany „Zwalczanie dezinformacji w internecie: podejście europejskie” i zaproponowała ogólnounijny [kodeks postępowania](#), podpisany przez trzy platformy internetowe we wrześniu 2018 r. W komunikacie Komisji z grudnia 2018 r. zatytułowanym „[Plan działania na rzecz zwalczania dezinformacji](#)” wezwano m.in. platformy internetowe do szybkiego i skutecznego wdrożenia zobowiązań oraz do skupienia się na działaniach, które są pilne w kontekście wyborów europejskich, w tym na usuwaniu fałszywych kont, identyfikowaniu wiadomości wysyłanych przez boty oraz na współpracy z podmiotami weryfikującymi fakty i naukowcami w celu wykrywania dezinformacji i zwiększania widoczności sprawdzonych treści. W okresie poprzedzającym wybory do Parlamentu Europejskiego z maja 2019 r. Komisja zwróciła się do trzech platform-sygnatariuszy kodeksu postępowania o [comiesięczne składanie sprawozdań](#) z działań podjętych w celu usprawnienia kontroli umieszczania reklam, zapewnienia przejrzystości reklamy politycznej i tematycznej oraz zwalczania fałszywych kont i walki z wykorzystywaniem botów w złych zamiarach.

Marion Schmid-Drüner
01/2020

